

ת"פ 8218/04/13 - מדינת ישראל נגד שמשון הלל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8218-04-13 מדינת ישראל נ' הלל
בפני כב' השופט עידו דרויאן

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד יעלה הראל

נגד

הנאשם

שמשון הלל

ע"י ב"כ עו"ד שירן ברגמן

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם:

כתב האישום שהוגש באפריל 2013 מייחס לנאשם עבירה של מעשה מגונה בפומבי, בגין מעשה נטען מיום 19.3.12 בשעה 18:45 בערך, ברחוב חזון איש בבני-ברק:

במועד זה חצו את הכביש המתלוננות פ.ב. וא.כ., שתיהן ילידות 1994 (להלן: "המתלוננות"). הנאשם חלף על פניהן, סובב ראשו מספר פעמים לאחור כדי להתבונן בהן, ונכנס לחצר בניין בה המתין עד אשר המתלוננות חלפו על פני החצר. אז פתח הנאשם את רוכסן מכנסיו, הוציא את איבר מינו והחל משפשף אותו מולן באמצעות ידו לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.

בתשובתו לאישום הודה הנאשם כי נכח במקום ובזמן האירוע, אולם טען כי עצר ברחוב ליד עץ כדי להטיל את מימיו, פתח רוכסן מכנסיו ולאחר שהתחרט רכס אותם שוב והלך לדרכו.

הראיות:

א.כ. העידה כי באותו ערב חברתה והיא חצו במעבר חציה ברחוב בבני ברק, כאשר הנאשם התבונן בהן באופן מוזר. הוא הלך אחריהן, חלף על פניהן והסתכל עליהן כל הדרך. לאחר מכן עמד מאחורי בניין, הוציא את איבר מינו והתחיל לאונן. הן המשיכו ללכת קדימה והוא פנה לרחוב אחר ואז הן התקשרו למשטרה. לאחר מכן פנו לחבורת ילדים שהייתה בסביבה וביקשו מהם לעקוב אחריהן ולראות לאן הוא הולך. היא ראתה שהנאשם נכנס לאולם "ארמונות חן" וכשהציצה פנימה ראתה שישב שם כאורח. כשהגיעה המשטרה ונכנסה לאולם נבהל הנאשם וניסה לברוח.

בחקירתה הנגדית הסבירה המתלוננת כי בעת שאונן, עמד הנאשם בצד של הבניין, כלפי הרחוב הראשי, במקום בו אנשים עוברים. היא הדגימה היכן עמד יחסית לבניין ומדוע ניתן לכנות זאת גם "אחורי הבניין" הגם שהנאשם היה גלוי לעיניהן בעוברן מולו ברחוב. א.כ. לא זכרה להעריך מרחק וזמן שחלפו מעת שהבחינה בנאשם הולך אחריהן ועד אירוע האוננות עצמו.

פ.מ. העידה אף היא כי באותו ערב הלכה ברחוב עם חברתה א.כ. וכאשר חצו במעבר חציה חלף על פניהן הנאשם והתבונן בהן בצורה מוזרה, המשיך ללכת והסתכל בהן כמה פעמים כשהוא מסובב את ראשו. לאחר מכן, נכנס הנאשם בין הבניינים, ומאחורי אחד הבניינים הוציא את איבר מינו והתחיל לאונן. הוא הלך מהר יותר מהן ולכן הגיע לשטח הבניין לפנייהן. הן חלפו על פניו "וממש נגעלנו", לדבריה הוא רצה שהן יראו אותו מאונן. הן נבהלו, המשיכו ללכת והתקשרו למשטרה כי רצו שיתפסו אותו. הן המשיכו לעקוב אחריו יחד עם חברת הילדים שפגשו בדרך והצטרפה למעקב, עד שראו כי הנאשם הגיע לאולם "ארמונות חן" ונכנס לשם כאורח. המתלוננות חיכו מחוץ לאולם עד שהגיעה המשטרה. פ.מ. זכרה כי המרחק בינה לבין הנאשם המאונן היה כמטר וחצי "משהו מאוד קרוב". גם פ.מ. הבהירה כי הכוונה במונח "מאחורי הבניין" היא לכך שמדובר היה בצד האחורי של הבניין (לא זה של הכניסה אליו), כאשר צד זה פונה למדרכה עליהן המתלוננות הלכו (פרוטוקול, עמ' 12 ש' 18-20; וכן ר' ת/3, שרטוט בו רשם בית המשפט מיקומים על פי התייחסות המתלוננת). עוד היא מתארת, כי מדובר במבנה שנמצא בפינת המגרש ולא מתפרס על השטח כולו. לדבריה, הנאשם עמד בחלק החשוף, שלא היה בתוך הבניין עצמו ושאותו ניתן לראות מהמדרכה עליה הן עמדו (ר' סימון ת/3 מפי המתלוננת).

גרסתו הראשונית של הנאשם תועדה בדו"ח הפעולה ובדו"ח המעצר מיום האירוע (ת/1-2/ת) בהם נרשם מפי הנאשם כי הוציא את איבר מינו "אולי בשביל להשתין ובכלל הוא לא עומד לי כי אני שותה כדורים". בדו"ח הפעולה נכתב כי הנאשם היה לחוץ וכל הזמן ניסה להתקדם בהליכה עד כי אזקו אותו מחשש שיברח.

בחקירתו (ת/4) הכחיש הנאשם שאונן וטען כי עצר להשתין אבל "הפיפי עצר לו" ולכן אמנם פתח את הרוכסן אך סגרו מבלי לשלוף את אבר המין כלל. הנאשם הודה שאכן המתלוננות עברו במקום והוא הביט בהן. לדבריו, מיהר ונכנס לאולם השמחות כי הזמן לשם לחתונת בנו של הרב אצלו הוא לומד תורה.

בעדותו שינה הנאשם את גרסתו והכחיש כליל כי נכח במקום האירוע ברחוב חזון איש או שעצר להטיל את מימיו. לפי גרסתו החדשה, הוא נסע עם אחר ברכב מבית הכנסת ישירות לאולם השמחות ושם שהה ברציפות משעה 18:00 ועד הגעת המשטרה.

דין ומסקנות:

שתי המתלוננות העידו באופן קוהרנטי וברור, כשא.כ. אף הדגימה לבית המשפט את התנועות שראתה, שלא מותרות מקום לספק בדבר מהותן כתנועות אוננות. פעולתן המידית של המתלוננות, שעקבו אחרי הנאשם והזעיקו משטרה, מלמדת אף היא על כנות דבריהן ועל הזעזוע שחשו.

שוכנעתי לחלוטין כי המתלוננות ראו שתיהן את תנועותיו של הנאשם בחצר, ואני דוחה את הטענות בדבר העדר תאורה מספקת או מיקום המעשה מאחורי בנין.

לא נמצא כל פגם בעדויות המתלוננות, גם לא נראה חשש לתיאום עדויות אסור, ואני קובע אפוא שגרסתן מהימנה ומאפשרת קביעת ממצאים על-סמכה ללא כל סייג.

לעומתן, גרסאותיו המשתנות-מהותית של הנאשם מעוררות קשיי אמון ברורים. אני דוחה אפוא את גרסתו הכבושה של הנאשם, שצצה רק בבית המשפט והפתיעה גם את הסניגור המלומד (ראו פרוטוקול חקירה ראשית, ע' 15). מעבר לנחוץ אציין, שלא הובא כל עד מתבקש לתמיכה בעדות זו.

גם אם אבחן את גרסת הנאשם הראשונית בלבד - דהיינו, כי תנועותיו התמימות פורשו שלא כהלכה - דינה להידחות מפני גרסת המתלוננות, לאחר ששוכנעתי כי ראו היטב את שמתרחש וכשלפחות אחת מהן ידעה להסביר ולהדגים את מהות התנועות.

משנדחו גרסאות הנאשם, יש לתת למעשיו את משמעותם הברורה והגלויה שעלתה מגרסת המתלוננות, ולקבוע כי הנאשם אונן בנוכחות המתלוננות לשם גירוי או סיפוק מיניים.

סוף דבר, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של מעשה מגונה בפומבי, לפי סעיף 349(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה היום, י"ז תמוז תשע"ד, 15 יולי 2014, במעמד הצדדים.